

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ขอบคุณ (Thank you)

นางจิราภรณ์ รวีพิสุทธิ์

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกศัลยกรรมกระดูก ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยมหิดล มีจุดมุ่งหมายในการสร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการแพทย์และการพยาบาล ตลอดจนวิทยาศาสตร์สุขภาพ เพื่อความเป็นเลิศ ด้านงานวิชาการและงานวิจัย มีการให้บริการด้านสุขภาพเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนและการวิจัย ทางคณะฯ จำแนกประเภทบุคลากรเป็นสายงานต่างๆ ได้แก่ บุคลากรสายวิชาการทั้งอาจารย์และนักวิจัย, บุคลากรสายสนับสนุนวิชาชีพเฉพาะ, บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ และบุคลากรสายสนับสนุนทั่วไป คณะฯ ได้มีการจัดอบรมแก่บุคลากรฝ่ายต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ในการนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การบริการที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดิฉันเป็นบุคลากรคนหนึ่งซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ณ โรงพยาบาลแห่งนี้มาอย่างยาวนาน และปฏิบัติตามแนวทางของคณะฯ ด้วยดีเสมอมา ดิฉันเป็นลูกสาวคนโตในจำนวนพี่น้อง 3 คน (น้องสาว 1 คนและน้องชาย 1 คน) ก่อนหน้านี้น้องชายของดิฉันป่วยเป็นโรคไตวายเรื้อรัง ที่ต้องเข้ารับการฟอกไตวันเว้นวันและอยู่ระหว่างรอคิวไตบริจาค เพื่อเข้ารับการปลูกถ่ายไต อยู่มาวันหนึ่งได้เกิดเหตุการณ์หนึ่งที่ประทับอยู่ในความทรงจำของดิฉัน เป็นความประทับใจ ที่อยากแบ่งปันให้ทุกท่านได้ร่วมสัมผัสความประทับใจนี้ไปด้วยกัน เรื่องมีอยู่ว่า

ในบ่ายวันหยุดวันหนึ่งช่วงกลางปี พ.ศ.2547 ประมาณ 3 สัปดาห์ หลังเข้ารับการอบรม BLS (Basic Life Support) น้องสะใภ้ได้โทรศัพท์มาหาดิฉันด้วยน้ำเสียงร่อนรน แจ้งว่าตอนนี้น้องชายตัวววมมาก แน่นหน้าอก หายใจไม่ออกต้องทำอะไรสักอย่าง สาเหตุเพราะมีคนบอกคุณพ่อของดิฉันว่าฝังเข็มแล้วหายจากโรคไตวาย ดังนั้นพ่อจึงพาน้องชายมาจากบ้านที่จังหวัดเชียงใหม่ มาพักที่บ้านของท่านที่ปทุมธานี ซึ่งไม่ไกลจากบ้านดิฉันมากนัก เพื่อพาน้องชายไปฝังเข็ม ตลอดระยะเวลาฝังเข็มนานสองสัปดาห์น้องชายไม่ได้เข้ารับการฟอกไตเลย ตนเองจึงบอกให้น้องสะใภ้ขับรถพาน้องชายและมารับที่บ้านซึ่งเป็นทางผ่านไปโรงพยาบาลเอกชนใกล้บ้าน ซึ่งมีรูน้องพยาบาลที่สนิทกัน เคยเล่นกีฬาและทำกิจกรรมด้วยกัน ประจําอยู่ที่ห้องฟอกไตในโรงพยาบาลแห่งนี้ ขณะนี้น้องสะใภ้ขับรถมารับ ดิฉันได้โทรศัพท์หารุ่นน้องคนนี้ให้แจ้งที่ทำงานว่าจะมีเคสด่วน เข้ามาช่วยเตรียมห้องฟอกไตไว้ให้ด้วย และให้น้องโทรแจ้งห้องฉุกเฉิน ว่าให้เตรียมรับผู้ป่วยฉุกเฉินอาจต้องใส่ท่อช่วยหายใจ จนเมื่อน้องสะใภ้ขับรถมารับ เพื่อไปโรงพยาบาล โดยน้องสะใภ้เป็นคนขับ น้องชายนั่งเบาะหน้าคู่คนขับและดิฉันนั่งเบาะหลัง ขณะอยู่บนรถ น้องชายบนแน่นหน้าอก หายใจไม่ออกไปตลอดทาง จนเหลือระยะทางประมาณ 3-4 กิโลเมตรจะถึงโรงพยาบาล น้องชายบอกไม่ไหวแล้ว แล้วหมดสติไป สิ่งที่ไม่คาดคิดคือน้องสะใภ้หยุดรถกลางถนนแล้วกรีดร้องอย่างขาดสติ จนดิฉันต้องใช้ฝ่ามือตบหน้าน้องสะใภ้ 1 ครั้งเพื่อเรียกสติ แล้วบอกให้ใจเย็นๆ และตั้งใจขับรถต่อไป ส่วนดิฉัน ได้เข้ามาเบาะหน้าปรับเบาะรถนอนนอนจนสุดแล้วเริ่มทำ CPR พร้อมเปิด Speakerphone โทรศัพท์มือถือ ต่อสาย 191 ขอร้องตำรวจทางเนื่องจากรถติดมาก คุยโทรศัพท์กับตำรวจไปด้วย ทำ CPR ไปด้วย ทำทุกอย่างคนเดียวนานเกือบ 15 นาที โดยที่ตอนนั้นไม่รู้สึกลึกถึงความเมื่อยล้าหรือเหน็ดเหนื่อยเลย ระยะทาง 4 กิโลเมตรรู้สึกยาวไกลเหมือน 400 กิโลเมตร และใช้เวลาในการเดินทางยาวนานมากกว่าจะถึง เมื่อไปถึงหน้าห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลดังกล่าว ได้มีเจ้าหน้าที่และแพทย์มาเตรียมรอรับอยู่แล้ว และพาน้องชายเข้าห้องฉุกเฉินไปโดยให้ญาติรออยู่ด้านนอก และตั้งแต่เริ่มโทรแจ้งจนถึงโรงพยาบาล ตำรวจก็ยังไม่ทราบรถของเราไม่เจอ หลังจากนั้นถึงมือแพทย์แล้วรู้สึกตัวเองเหนื่อยมาก มือสั่นขาสั่น หดแรงเข้าแทบทรุด หลังจากพักเอาแรงและน้องสะใภ้ได้ทำเรื่องเป็นผู้ป่วยในแล้ว ทราบจากน้องที่ติดต่อด่วนในภายหลังว่า หลังจากใส่ท่อช่วยหายใจที่ฉุกเฉินแล้ว แพทย์ส่งเข้าห้องฟอกไตและอยู่ ICU ต่อ 1 คืน หลังฟอกไตเสร็จ อาการดีขึ้น แพทย์ถอดท่อช่วยหายใจออกคืนนั้นเลย แล้ววันรุ่งขึ้นก็ออกมาอยู่หอผู้ป่วยปกติ สิ่งแรกที่ทำเมื่อเจอหน้าน้องชายที่นั่นยืนอยู่คนเดียวคือ ใช้ฝ่ามือตบไปที่ด้านหลังศีรษะหนึ่งครั้งจนหน้าคะมำ แล้วหันไปบอก (บ่น) คุณพ่อที่นั่งอยู่ในห้องผู้ป่วยด้วยนานเกือบครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นแพทย์ได้อนุญาตให้น้องชายออกจากโรงพยาบาลแล้ววันถัดมา หลังเหตุการณ์นี้ไม่นาน น้องชายได้เข้ารับการผ่าตัดเปลี่ยนไตโดยได้รับบริจาคไตจากพี่สาว นั่นคือน้องสาวคนรองของดิฉันเอง ถึงแม้ดิฉันจะเป็นจะเป็นนักศึกษา สุขภาพดีร่างกายแข็งแรง และไม่กลัวการผ่าตัดหรือเสียเลือดแต่อย่างใด แต่เลือดต่างกรุ๊ปกันจึงไม่สามารถบริจาคไตให้ได้ แต่น้องสาวกับน้องชายเป็นกรุ๊ปเดียวกัน ทดสอบแล้วสามารถเปลี่ยนถ่ายไตให้กันได้ โดยปกติน้องสาวเป็นคนซึกกลัวมาก กลัวเลือด กลัวเจ็บ กลัวหลับแล้วไม่ฟื้น และอื่นๆ มากมาย แต่ยอมโดนเจาะเลือดหลายครั้ง (หน้าซีดจะเป็นลมทุกครั้ง) และยอมเจ็บเข้ารับการผ่าตัดมอไตให้น้องชาย น้องชายจะบอกใครๆ ว่าตนเองมีแม่อยู่ 3 คน คือแม่ผู้ให้ชีวิต แม่ผู้ช่วยชีวิต และแม่ผู้ต่อชีวิต และเพื่อให้คุ้มค่ากับการเสียสละของพี่สาว น้องชายก็ใช้ชีวิตอย่างดีและอย่างระมัดระวังตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

จากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ดิฉันคิดได้ว่า การที่หน่วยงาน และคณะฯ จัดและส่งไปอบรมต่างๆ เป็นเรื่องจำเป็น ไม่ใช่เรื่องน่าเบื่อสักเท่าไร ทำให้มีความยินดีและเต็มใจเข้ารับการอบรมมากขึ้น ความเชื่อที่ผิดนั้นน่ากลัวเกินกว่าจะคาดคิด ดังนั้นเมื่อได้ยินหรือได้ฟังเรื่องใดๆ มาควรคิดหรือไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนก่อนทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไปจะได้ไม่ต้องเสียใจในภายหลัง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม สติสำคัญที่สุด การมีสติสามารถหาทางแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ เครือข่ายและความสัมพันธ์อันมิตรมีประโยชน์และคุณค่าห้ามตัดทิ้ง และสายสัมพันธ์ทางสายเลือดเป็นสิ่งที่งามเสมอ

โอกาสนี้จึงอยากขอบคุณคณะฯ ที่จัดการอบรมเพื่อทบทวนความรู้แก่บุคลากรมาตลอด ขอบคุณครูบาอาจารย์ที่อบรมสั่งสอนจนตัวดิฉันเองได้เป็นพยาบาลจนถึงทุกวันนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่ส่งเสริม ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่คอยดูแลช่วยเหลือกัน และขอบคุณในความเป็นพยาบาลของตัวเอง ขอขอบคุณมาก ขอขอบคุณจริง ๆ ค่ะ